

(Ja!); han har befriet os fra denne Hæmmer af al naturlig og fri Behandling af det nærværende Anliggende. Vel er der, i Modsetning hertil, blevet henvisst til senere Udtalelser af samme høitærede Minister; men jeg vil opfordre Enhver til at gjenneagaa disse Uttringer med Opmærksomhed, og man vil finde, at de ikke staae i Modsigelse med de tidligere. Den høitærede Minister har vel i Almindelighed erklæret, at „man havde lagt en anden Mening i adskillige af hans Uttringer end den, han selv havde lagt deri“ (Hør!); men der er aldeles ikke giivet denne almindelige Uttring nogen Anvendelse paa de Uttringer, der angif den europæiske Nødvendighed; tværtimod har Ministeren udtrykkelig erklæret, at „det Standpunkt, hvorpaa den Kongelige Regjering vedblivende staaer“, er det, ifølge hvilket Regjeringen betragter Budskabets Indhold for at være „det meest hensigtsmæssige, det meest nyttige i Nutid og Fremtid (Hør!), saaledes, at Regjeringen derved troer paa en loyal Maade at have opfattet og gennemført de folkeretlige Forpligtelser, som Kongen har paadraget sig i de folkeretlige Acter, der ere forelagte den forenede Rigsdag“. Den høitærede Minister har i sit Foredrag alene søgt at imødegaae de Indvendinger, der vare blevne reiste mod Budskabets Hensigtsmæssighed og Gavnlighed, og stræbt at vise, at den Fortolkning, Ministeriet har opstillet, er den hensigtsmæssigste og gavnlige. Jeg mener saaledes, at den høitærede Minister har angivet det rette Spor for vore Forhandlinger; og, efter saalænge at have deels vaandet os under, deels søgt at værges os imod dette Tryk af Nødvendigheden, skulde det synes, som man maatte befindes sig vel ved, omfider at kunne forhandle Sagen frigjort for dette Tryk. Vel er det af den ærede Rigsdagsmand, som jeg har hentydet til, erklæret, at han og flere med ham støtte deres Antagelse af denne formeentlige Nødvendighed ikke paa ministerielle Uttringer, og at de derfor heller ikke kunne roffes ved saadanne; men det maa dog betænkes, at denne Nødvendighed er af historisk Natur, og at det altsaa her ingenlunde kan være nok med et personligt Skjøn, men at der maa foreligge historisk Bevist for denne Nødvendigheds Tilstedeværelse, dersom Andre skulle lade sig lede

ved Hensynet til den i Afstemning og Beslutning.

Naar jeg altsaa nu betragter Forslaget uden for denne Forudsætning, saa mangler alt historisk Bevist; betragtes det alene efter hvad det opoffrer og hvad det holder fast paa, da kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig meget utilfredsstillende, og jeg skal korteligt anføre, hvorfor jeg ikke kan betragte det anderledes. Der lægges her al Vægt paa, at den Glücksborgske Linies Thronbestigelse bliver ført saa nær til Kongeloven som muligt, at Regenterne af denne Linie skulle kunne stiges at beklæde den danske Throne i Kraft af Kongelovens Arvelov. Der er blevet erindret om, hvilken Værdighed og Sikkerhed der følger med en saadan oprindeligt arveberettiget Kongeslægt fremfor med den, der ikke har Rod i Folket og dets Historie. Men, med jo mere Sandhed og jo mere Styrke dette gjøres gjældende, desto stærkere maa det Spørgsmaal opstaae: om ikke de selsamme Grunde ville være tilstede med selsamme Vægt og Betydning, naar der atter, — og naar, det veed alene Gud, om efter kort eller lang Tid — vil være samme Udfigt, som nu, til en Uddøen af den Kongelige Mandslinie. Hvor der er saa stor Indsigt i hvad der tjener Ståt og Folk til Bedste, hvor der er en saa varm Nidsjærhed for at ramme dette Bedste, der maatte man vente, at denne Indsigt og denne Nidsjærhed ogsaa vilde udstrække sig til Fremtiden. Men, efterat en saa stor Omhyggelighed er anvendt paa at bevare den danske Krone som arvelig i den Glücksborgske Linie efter Kongelovens Arvesølge, gaaer Forslaget dernæst ud paa: at derefter skal al videre Arveret bortfalde. Er dette Andet end, efterat man har hjulpet sig selv og Andre ud af Kampens Hede ved et godt og forsvarligt Skjold, da at takke ved at kaste dette Skjold bort, som om der ikke skulde være Kamp at befrygte i Fremtiden?

Jeg skal tillade mig at henvise til nogle af den ærede Rigsdagsmands Uttringer i et tidligere Foredrag, hvor han har udviklet Grundtanterne for det allerede dengang bebudede Forslag. Pag. 110 findes denne Uttring: „det er i høieste Grad vigtigt, at det fremhæves, at det er igjennem Slægtskabet med